

obupana mati. Vedno več in več ljudi prihaja na breg, a nihče si ne upa v razdraženo valovje, ki se peni in grozeče gleda v množico, hotečo mu iztrgati iz mrzlega naročja nedolžno žrtev.

„Pomagajte!“ kliče mati in vije roke. Nihče se ne gane. Po bregu tekajo semintja. Janez pa stoji nepremično in zre mirno kvišku.

Hipoma se silno zabliška. Grom se počasi vali po vsem nebu, da se potresa zemlja. V vodi zašumi, in obupen krik spremlja to šumenje. Janez pogleda kvišku. Kakor bi se mu sanjalo! . . . Nad sabo med vejami vidi umrlo mamico. Prst je zavzdignila. Odprtih ust zre Janez pričakujoč v prikazen. Oči mu jamejo plameneti. Tako blago mu je v duši. To je neopisno veselje! In prikazen govori: „Pojdi in reši!“ Janez pogleda okolo sebe. Hipoma zakriči:

„Prostor! V kraj! Kukavica se je lagala! Po mamico!“ In razdelil je z močnimi rokami množico ter puhal v vodo. Valovi so ga zagnili, in voda se je razbrizgnila nad njim v bele pene in ga požrla.

„Krč ga ima! Utonil bo!“ so kričali ljudje. „Bog nas varuj! Trije obenem!“

Toda Janez se prikaže vrhu vode in v rokah drži nezavestno mater z otrokom. H kraju je priplaval. Vsi mu molé roke naproti. A Janez se ne zmeni za nikogar. Na breg položi rešeni žrtvi, se otrese vode, ki je v polnih curkih curela od njega, pa odide molče.

V gozd je krenil, v svoj mirni in tihi dom. Zadnji čas Janeza pri nas ni bilo videti, vsaj jaz ga nisem videl. Po svetu hodi — deseti brat, da pozabi vsaj malo svojega srca gorje.

Na sredi vrta . . .

*Na sredi vrta pisanega
stoji mi gradič bel,
in jaz cvetočih vonjev sem
od srca, iz duše vesel.*

*Kot da so nasmehi otroških lic
prelili se v kras cvetov,
kot da so nebeški angelci
po izgrešili domov . . .*

*In hodim med njimi kot majhen kralj,
za svet ni meni mar:
v dar dale so meni se rožice,
jaz dal sem se rožicam v dar.*

E. Gangl.

